

дошли да бунтуватъ“. Нѣкои бивши хайдути добавяли “Вие не сте излѣзвали въ Балкана, питайте мене, яли ли сте шума и да ви гонятъ потеритѣ?“ ...

Отъ по-вѣрнитѣ си хора въ Сливенъ (Д. Кукумявковъ и др.), които не могли да излѣзатъ, Иларионъ получилъ последното писмо, адресирано отъ осторожность до „Дигни Мъглювци въ Разградъ“.

„Помѣнатитѣ лица ви даватъ извинителни причини, че не могатъ да изведатъ никого, но и тѣ сами не искатъ да излѣзатъ. На всички пѣтища сж поставени военни стражи и въ града кръстосватъ такива. Панагюрското възстание е взело голѣмъ размѣръ, споредъ вестникъ „Единъ“, който ви пращамъ. Отъ града никой нѣма вече да излѣзе. Известията отъ балканскитѣ села сж благонадежни, а отъ Ямболъ и другитѣ села — не. Отговорътъ имъ е: „Дорде не видимъ, че Сливенъ гори на огънь, нѣма да помѣстимъ крака си!“ Нѣма вече помощъ и надежда отъ града. П. Ч (Пенчо Черковски) положи крайни усилия, но не сполучи. Ние не можемъ да изнесемъ никого на гърба си, когато сами не щатъ. Всички възможни усилия сторихме, но напусто. *Гледайте, както намѣрите за добре. С'богомъ.*“

Възстаницитѣ чакали на Кушъ Бунаръ вече 5 дни. По-нататъшното имъ стоене било не само безполезно, но и опасно. Планътъ за голѣмо възстание билъ окончателно проваленъ. Оставало, или да се разпрѣснатъ, кой кждето види за спасяване живота си, или да умратъ въ неравна борба. Никой, обаче, нѣмалъ желание да се прѣска или връща назадъ. Когато Стоилъ воевода отдѣлилъ нѣколко по-слаби младежи и имъ казалъ да си вървятъ, ако желаятъ, понеже „не ще могатъ да търпятъ гладъ и жажда, дъждъ и студъ, защото не е игра, куршуми ще ваятъ по насъ“ — тѣ отказали да напустнатъ четата.

На 7. май сутринята четата била строена съ лица обърнати къмъ изтокъ. Стоилъ воевода извадилъ знамето. То било направено отъ зеленъ коприненъ платъ, съ златошитѣ лъвъ, изправенъ